

הלבנות מטמאי מושב ומושב פרק ה

א. הזב, והזבה, והנדה, והיולדת לעולם הן בטמאתן ומטמאין אדם וכלים ומשכב ומרכב, עד שיטבלו: אפלו נתאחרו כמה שנים בלא ראית טמאה, ולא טבלו הרי הן בטמאתן.

ב. יולדת שלא טבלה אחר שבעה לזכר, וארבעה עשר לנקבה כל דם שתראה, אף על פי שהוא בתוך ימי טהר הרי הוא כדם הנדות, ומטמא לח ויבש: לא תלה הפתוב בימים בלבד, אלא בימים וטבילה.

ג. יולדת שירדה לטבל מטמאה לטהרה, ונעקר ממנה דם בירידתה, ויצא חוץ לבין השנים הרי זו טמאה; ואין הטבילה מועלת לדם זה, ואף על פי שעדין הוא בבשרה. ואם נעקר ממנה בעלייתה מן המקוה הרי זו טהורה, מפני שהוא דם טהר, והטבילה מועלת לכל הדם המבלע באברים, ומשימה אותו דם טהר.

ד. יולדת שטבלה אחר שבעה שלזכר, וארבעה עשר שלנקבה, או אחר ספירת שבעת ימי נקיים, אם היתה יולדת בזוב הרי היא בכל ימי טהר שלה, כטמא שטבל ועדין לא העריב שמשו. והרי היא טבולת יום, בכל אותן הימים; ואינה צריכה טבילה אחרת, בסוף ימי טהר, אלא במשלם הימים, הרי היא כטבול יום שהעריב שמשו.

ה. במה דברים אמורים, שהיא כטבול יום לענין תרומה ומעשר; אבל לקדשים, הרי היא כראשון לטמאה שעדין לא טבל, אלא כמי שנגע בנדה או בטמא מת, וכיוצא בהן.

ו. נמצאת למד שהיולדת, בתוך ימי טהר אוכלת במעשר ופוסלת את התרומה, כטבול יום כמו שיתבאר. ואם נפל מרקה ומדם טהרתה על כפר שלתרומה, הרי הוא בטהרתו שמשקה טבול יום טהור כמו שיתבאר; ומטמאה את הקדשים כולד הטמאות, עד שתשלים ימי טהר ותהיה טהורה לכל. ויראה לי שפאחר שהיא מטמאה את הקדש, שהיא צריכה טבילה בסוף, ואחר כך תגע בקדש, אף על פי שאינה צריכה טבילה אחרת לאכילת התרומה.

ז. יולדת שהיא מצרעת, וטבלה אחר שבעה שלזכר או ארבעה עשר שלנקבה הרי דם טהרה שלה טמא, כרקה וכמימי רגליה; וכלן כמשקין טמאין: שכל הטמאין, משקין היוצאין מהן כמשקין שהן נוגעין בהן חוץ מן הזב וכיוצא בו, שהרי שלושה משקין היוצאין ממנו אבות הטמאות כמו שבארנו.

ח. זבה קטנה שטבלה ביום השמור שלה אחר הנץ, כמו שבארנו בענין אסור נדה הרי מגעה ובעילתה תלויין: אם נגמר היום, ולא ראת כל שנגעה בו טהור, ובועלה טהור ופטור; ואם ראת דם אחר שטבלה כל טהרות שעשת טמאות, ועושה משכב ומרכב, ובועלה חייב חטאת. טבלה בליל השמור, קדם שיעלה עמוד השחר הרי זו כמי שלא טבלה, ועדין עושה משכב ומרכב.

ט. הרואה דם ביום אחד עשר, וטבלה לערב ליל שנים עשר הרי זו מטמאה משכב ומושב, אף על פי שאינה ראויה להיות זבה גדולה, כמו שבארנו בענין אסור נדה.

י. טָבֵלָה בַּיּוֹם שְׁנַיִם עָשָׂר אַחֲרֵי הַנֶּזֶץ הַחֲמִשָּׁה אֵף עַל פִּי שְׁאֲסוּרָה לְשֹׁמֵשׁ עַד לְעָרֵב אִם שִׁמְשָׁה, בּוֹעֵלָה טָהוֹר; וּמִשְׁכָּבָה וּמִרְכָּבָה טָהוֹרִין, אֵף עַל פִּי שְׂרָאָת דָּם בַּיּוֹם שְׁנַיִם עָשָׂר אַחֲרֵי הַטְּבִילָה מִפְּנֵי שֶׁהוּא תַּחֲלֵת נִדָּה כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ שֵׁם בְּאֶסוּר נִדָּה, וְאִינוּ מַצְטַרֵּף לַיּוֹם אֶחָד עָשָׂר. לְפִיכָךְ אֵינָה צְרִיכָה לְשֹׁמֵר יוֹם שְׁנַיִם עָשָׂר, אֲלֵא טוֹבֵלֶת וְעוֹסֶקֶת בַּטְּהָרוֹת.

יא. אָבֵל הָרוּאָה דָּם בְּעֵשִׂירֵי טוֹבֵלֶת בַּיּוֹם אֶחָד עָשָׂר, וּמִשְׁמֶרֶת אוֹתוֹ: שָׂאֵם תִּרְאֶה בּוֹ דָּם אַחֲרֵי טְבִילָה נִטְמָאוּ כָּל טְהָרוֹת שֶׁעָשִׂיתָ, וְנִטְמָא בּוֹעֵלָה, אֵף עַל פִּי שְׂאִינָה רְאוּיָה לְהִיּוֹת זָבָה גְּדוּלָּה, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ שֵׁם בַּנִּדָּה.

יב. זָב וְזָבָה גְּדוּלָּה שֶׁטְבְּלוּ בַּיּוֹם שְׁבִיעִי שֶׁלָּהֶן כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ לֹא יִתְעַסְקוּ בַּטְּהָרוֹת, עַד לְעָרֵב: שָׂמָא יֵרָאוּ טַמְאָה, וְיִסְתָּרוּ שְׁבַעַת יְמֵי הַסְּפִירָה; וְנִמְצְאוּ אוֹתָן הַטְּהָרוֹת טַמְאוֹת לְמַפְרַעַ. וְאֵף עַל פִּי שֶׁהֵן עוֹשִׂין מִשְׁכָּב וּמִרְכָּב לְמַפְרַע אֵין מְטַמְּאִין כְּלִי חָרֶס בְּהֶסֶט מֵאַחֲרֵי שֶׁטְבְּלוּ, אֵף עַל פִּי שֶׁחֲזָרוּ וְרָאוּ טַמְאָה וְסִתְּרוּ הַכֹּל; וְכָל כְּלִי חָרֶס שֶׁהִסִּיטוּ עַד שֶׁלֹּא רָאוּ, טָהוֹר.